

Arrest

nr. 78 644 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 3 oktober 1967 te Artashat. U bent wettig gehuwd met A. H. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie een dochter. In 2004 ging uw echtgenoot van start met een eigen stichting, die instond voor de organisatie van sportwedstrijden op zowel regionaal als internationaal niveau. Door zijn werk voor de organisatie, had hij contacten met vooraanstaande personen in binnen- en buitenland. Vanaf (eind) mei 2010 werd uw echtgenoot voor het eerst benaderd door handlangers van J. Abrahamyan, de broer van Hovik Abrahamyan, de voorzitter van het Armeens parlement. Uw echtgenoot werd gepolst of hij bereid was om, via zijn stichting, die als organisator van sportevenementen onverdacht was, sommen zwart geld wit te wassen door middel van het laten uitschrijven van valse facturen. Hij weigerde van bij het begin om mee te werken aan dergelijke praktijken. Op 10 juli 2010 escaleerden de gebeurtenissen. Op die dag, 's avonds omstreeks 8 uur, werd u door een buurvrouw gealarmeerd; zij had uw echtgenoot bewusteloos voor jullie woning aangetroffen. U verwittigde de spoeddiensten. Tot 12 juli 2010 werd uw echtgenoot in het ziekenhuis opgenomen. Enkele dagen later ging uw echtgenoot opnieuw aan het werk. Hij werd nog enkele keren telefonisch bedreigd, maar kon J. Abrahamyan begin oktober 2010 overtuigen om nog even geduld te hebben; in tegenstelling tot eerdere verklaringen zou uw echtgenoot zeggen wel bereid te zijn om samen te werken. Het was daarbij enkel zijn bedoeling om tijd te winnen om intussen jullie vlucht uit Armenië te organiseren. Op 17 december 2010 verlieten uw echtgenoot, uw dochter en uzelf Armenië. Vanaf Zvartnots vloog u met een burgerluchtvaartmaatschappij naar Warschau, Polen. Via Polen reisde u, eveneens per vliegtuig, naar Frankrijk om over de weg uw land van eindbestemming, in casu België, te bereiken. Omdat uw echtgenoot een beetje ziek was en terug op krachten moest komen, vroeg u pas enkele dagen later, in casu op 22 december 2010, asiel bij de bevoegde instanties, net als uw echtgenoot A. H. (...) (O.V. X).

B. Motivering

Welnu, u verklaart voor het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.09.02.2011, p.4) dat u uw asielmotieven volledig verbindt aan deze van uw echtgenoot A. H. (...) (O.V. X). Tevens verklaart u dat u zelf geen problemen hebt gekend die volledig losstaan van de problemen van uw echtgenoot (CGVS, gehoorverslag dd.09.02.2011, p.4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing ten aanzien van uw echtgenoot A. H. (...) (O.V. X) luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met handlangers van de oligarch J. Abrahamyan, de broer van de voorzitter van het Armeens parlement Hovik Abrahamyan. Men wilde uw stichting, die zich richtte op het organiseren van sportevenementen, misbruiken voor het witwassen van aanzienlijke sommen geld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk omwille van uw politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep. Zo verklaarde u (CGVS, gehoorverslag 1, p.8) politiek actief geweest te zijn en u was in enige mate betrokken bij de manifestaties van 1 maart 2008 naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in Armenië, maar u erkent dat uw latere problemen niets te maken hadden met uw politiek profiel. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw problemen zich concentreerden rond J. Abrahamyan. Er werd u gevraagd waarom J. Abrahamyan net u (via uw stichting) wilde inschakelen bij het witwassen van geld (CGVS, gehoorverslag 1, p.10), waarop u verklaart dat hij dit deed omdat hij wist dat u veel contacten (met bedrijven) had in het kader van de organisatie van wedstrijden. U sluit niet uit dat J. Abrahamyan ook anderen onder druk heeft trachten te zetten, maar dat weet u niet en u hebt niet proberen te achterhalen (CGVS 1, p.10). U brengt voorts geen elementen aan, waaruit enigszins zou blijken dat u omwille van redenen die verband houden met de criteria in de Vluchtelingenconventie, problemen kreeg met J. Abrahamyan en/of zijn handlangers. Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u omwille van één van de criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, niet op de bescherming van de autoriteiten in uw herkomstland zou kunnen rekenen. Zo werd u gevraagd of u naar aanleiding van een tegen u gerichte aanval op 10 juli 2010 klacht hebt ingediend, waarop u in eerste instantie verklaart (CGVS 1, p.14) dat een klacht niets zou opleveren. Kort nadien werd u gevraagd waarom de politie niets met uw klacht zou doen, waarop u antwoordt (CGVS 1, p.14) dat u geen bewijs had. Er werd u naderhand (CGVS 1, p.15) gevraagd of u bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland vreest te worden gearresteerd door de politie, waarop u positief antwoordt, maar u moet erkennen (CGVS 1, p.15) dat u niet weet waarvoor u dan zou opgepakt worden. Behalve deze verklaringen, die niet wijzen op een gebrek aan bescherming vanwege uw autoriteiten, omwille van criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, brengt u geen andere elementen aan die aantonen dat u verstoken bleef van bescherming vanwege de autoriteiten

omwille van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dienen uw asielmotieven als vreemd aan de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden.

Evenmin kan in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden weerhouden. Deze inschatting is gebaseerd op volgende vaststellingen.

Er dient te worden benadrukt dat u doelbewust uw belangrijkste identiteitsdocument – en dat van zowel uw echtgenote als uw dochter –, in casu uw Armeens paspoort, gedurende een onredelijk lange periode hebt achtergehouden voor de Belgische asielinstanties. U diende uw asielaanvraag in op 22 december 2010 en legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen geldig paspoort voor. U werd door het Commissariaat-generaal achtereenvolgens op 9 februari 2011, 10 maart 2011 en 7 april 2011 gehoord. Pas bij het besluiten van uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal, in casu op 7 april 2011, hebt u de paspoorten van uzelf en uw 2 andere gezinsleden aan de asielinstanties voorgelegd. Nochtans werd u reeds bij de inleiding van uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal gewezen op het belang van het voorleggen van documenten en mogelijke gevolgen van het achterhouden van identiteitsdocumenten. Hierop werd bovendien de vraag gesteld of u terzake vragen of opmerkingen had, waarop u negatief antwoordde (CGVS 1, p.1). Eveneens tijdens uw eerste gehoor verklaarde u (CGVS 1, p.5) dat uw Armeens paspoort bij de passeur was achtergebleven en u wist niet waarom. Bij de inleiding van uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal werd u de vraag gesteld of u opmerkingen had of correcties wilde uitvoeren naar aanleiding van het eerste gehoor, waarop u verklaarde (CGVS 2, p.1) dat u niets had op te merken. Eveneens tijdens uw tweede gehoor verklaarde u (CGVS 2, p.2) wel iets te kunnen regelen om uw paspoort (of een kopie) voor te leggen en u voegde eraan toe niets te willen verbergen. Ook bij het begin van uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 3, p.1) geen belangrijke mededelingen te moeten doen. Pas helemaal aan het einde van uw laatste gehoor bleek u plots bereid om uw paspoort en dat van uw gezinsleden voor te leggen (CGVS 3, p.8) en u erkende bovendien dat u de paspoorten in België altijd in uw bezit hebt gehad. Welnu, van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, wordt verwacht dat hij zich bij het indienen van zijn asielaanvraag meteen onder zijn ware identiteit voorstelt en, indien hij daarover beschikt, meteen de identiteitsdocumenten in zijn bezit voorlegt. U hebt dit doelbewust niet gedaan en daarenboven hebt u meermaals verzwegen dat het Armeens paspoort wel in uw bezit was en de ware situatie aldus verheimelijkt. Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan uw algehele oprechtheid, temeer wanneer rekening wordt gehouden met uw 2 studieniveau (hoger onderwijs), uw beroepsverleden en sociale achtergrond (uw ouders waren arts).

Er werd vastgesteld dat u inconsistent bleek inzake belangrijke aspecten in uw asielrelaas, hetgeen verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u eerst (CGVS 2, p.10) dat u dreig telefoons namens J. Abrahamyan altijd van dezelfde handlanger kreeg; hij stelde zich voor als Armen. Echter, tijdens uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd van wie u zowel voor als na 10 juli 2010 dreig telefoons ontving, waarop u verklaarde dat het om G. (...) ging (CGVS 3, p.3). U verklaarde bovendien dat G. (...) geen andere naam voerde of soms anders werd genoemd (CGVS 3, p.6). Omdat u eerder verklaard had dat u altijd van dezelfde persoon, een zekere Armen, dreig telefoons ontving, werd u met uw eerdere verklaringen geconfronteerd, maar uw uitleg dat er zoveel (dreig)telefoons waren in die periode, is niet afdoende (CGVS 3, p.7). Van ingrijpende en cruciale gebeurtenissen (als dreig telefoons) in een asielrelaas, bovendien van vrij recente datum, mag verwacht worden dat men consistent is in zijn verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is. Eveneens inzake dreig telefoons werd een tweede inconsistentie vastgesteld. Zo werd u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal gevraagd of u het slachtoffer werd van incidenten tussen 10 juli 2010 en oktober 2010, waarop u positief antwoordde en stelde dat het ging om 2 dreig telefoons in augustus (CGVS 1, p.14). Tijdens uw laatste gehoor werd u de vraag gesteld of u dreig telefoons ontving tussen 10 juli en 3 oktober, waarop u positief antwoordde en expliciet vervolgde dat zulks niet in augustus gebeurde (CGVS 3, p.7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweert u de feiten niet precies geregistreerd te hebben en verklaringen over dat soort feiten enkel bij benadering te doen (CGVS 3, p.7), hetgeen niet afdoende is. Er moet immers opgemerkt worden dat u beide keren spontaan en expliciet antwoordde op de gestelde vragen over dreig telefoons en zelf de verwijzingen maakte naar de maand augustus, waardoor van u verwacht mocht worden dat uw verklaringen dienaangaande consistent zouden zijn. Welnu, de vaststelling dat uw verklaringen inzake een belangrijk element doorheen uw asielrelaas (dreig telefoons) op 2 punten inconsistent zijn, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook inzake een ander aspect van uw asielrelaas bleek u onvoldoende consistent te zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor, in verband met een mishandeling op 10 juli 2010, dat u, na eerst ontvangen te zijn door 7 mannen, door hen allen werd geslagen (CGVS 1, p.11). Echter, tijdens uw laatste gehoor werd u opnieuw gevraagd of u door hen allen was geslagen, waarop u eerst verklaarde het niet

te weten en vervolgens dat u het enkel zeker wist van 3 van hen (CGVS 3, p.6). U werd geconfronteerd met uw gebrek aan consistentie dienaangaande, maar uw verklaring, als zou dit te wijten zijn aan de vertaling van uw beweringen, is niet afdoende. Immers, u verklaarde meermaals de tolk goed te begrijpen en u signaleerde op geen enkel ander moment enig fundamenteel probleem met de vertalingen tijdens uw gehoren door het Commissariaat-generaal. Van u mocht verwacht worden dat u ook over dit aspect van uw asielrelaas consistent zou zijn, hetgeen niet het geval is. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

Er moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk onwetend bent over een persoon die een aanzienlijk belangrijke rol speelt in uw asielrelaas, in casu een zekere G. (...).

U verklaarde (CGVS 2, p.5) dat uw problemen in Armenië zijn begonnen sinds mei 2010. In die periode stuurde Jonik Abrahamyan een zekere G. (...) op u af (CGVS 2, p.5-6). Van de genaamde G. (...) kent u de familienaam niet (CGVS 2, p.6), hoewel u hem al lang kende. Voorts verklaarde u dat hij een nogal opvallend en gekend persoon was en bovendien was hij algemeen gekend in de regio (CGVS 2, p.6). U weet niet wat voor werk hij deed en evenmin weet u of hij gehuwd was (CGVS 2, p.6). Omdat u beweerde G. (...) al lang te kennen en erkende dat hij een bekend persoon was, werd u gevraagd waarom u dan niet zijn familienaam kende, waarop u erkent (CGVS, p.6) hiervoor geen afdoende of plausible uitleg te kunnen verschaffen. Welnu, dat u van een belangrijk persoon in uw relaas zelfs de familienaam niet kent en hiervoor bovendien geen afdoende uitleg kunt geven, doet eveneens afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan slechts weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u uw echtgenote pas in België ingelicht hebben over de ware redenen over uw vlucht uit uw herkomstland. U verklaarde (CGVS 1, p.14-15) dat uw echtgenote pas in België aan u vroeg wat er aan de hand was en u voegt eraan toe dat u uw echtgenote pas bij aankomst inlichtte over de ware aard van uw problemen, die leidden tot uw beslissing om Armenië te ontvluchten. Welnu, een vlucht uit zijn herkomstland is voor een asielzoeker een ingrijpende gebeurtenis met belangrijke consequenties voor hem en zijn gezinsleden. Dat u uw echtgenote voor uw vlucht niet zou hebben ingelicht over uw problemen, die leidden tot uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten, is bijgevolg weinig geloofwaardig, zeker in het licht van het eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.³ Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd nog gevonden in een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

Blijkens uw verklaringen werd u op 10 juli 2010 zwaar mishandeld en daarom diende u zelfs 2 dagen in het ziekenhuis te worden opgenomen. U verklaart (CGVS 2, p.12) dat u, na uw terugkeer uit het ziekenhuis, tegen uw dochter hebt gezegd dat u op een trap was uitgegleden en u beweerde dat uw echtgenote op de hoogte was van dit gebruikte excuus ten aanzien van uw enige dochter. Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag 2 M. N. (...), p.2) niet te weten wat gezegd werd tegen uw dochter als verklaring voor uw kneuzingen en uw afwezigheid thuis (omdat u in het ziekenhuis was opgenomen). Daarop werd uw echtgenote met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar haar uitleg, als zou zij het zich niet herinneren, is niet afdoende, temeer daar u expliciet verklaarde dat uw echtgenote wel op de hoogte was van het gebruikte excuus én bovendien ging het om een belangrijke gebeurtenis in uw gezin met uiteindelijk belangrijke gevolgen, in casu jullie vlucht uit jullie herkomstland. De vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Op basis van alle hiervoor beschreven vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Voor de door u voorgelegde Armeense paspoorten van uzelf en uw andere gezinsleden, wordt verwezen naar de eerder gedane vaststelling, in casu dat u deze documenten doelbewust gedurende lange tijd hebt achtergehouden. U legde tevens andere documenten neer die gegevens bevatten over uw identiteit en deze van uw echtgenote en dochter, maar geen aanduiding geven van uw verklaarde problemen: uw rijbewijs en dat van uw echtgenote, jullie geboorteaktes, uw militair boekje, uw sociale kaart en de doopakte van uw dochter. U legde een partijlidkaart voor, die enkel bewijst dat u lid was van een politieke partij, maar u erkende dat u in uw herkomstland geen problemen hebt gekend omwille van uw politieke sympathieën. U legde meerdere documenten voor die uw studie- en beroepsverleden staven: een lidkaarten van sportverenigingen, uw diploma, een attest waaruit blijkt dat u was aangesteld als voorzitter van een sportcomité, meerdere toegangsbadges voor sportevenementen, een akte met daarin de rechten en plichten die u had als zaakvoerder van een stichting, een aanbevelingsbrief van het Ministerie van Defensie, een bewijs van de registratie van uw stichting, een krantenartikel met daarin een korte aan u gewijde biografie. Deze documenten staven uw studie- en beroepsverleden, dat niet betwist wordt, maar ze bevatten geen verwijzing(en) naar uw

verklaarde problemen, die u situeert in uw professioneel leven. U legt een medisch attest neer waaruit moet blijken dat u van 10 tot 12 juli 2010 werd opgenomen in een ziekenhuis. Het attest bevat een beschrijving van vastgestelde verwondingen, met de daarvoor voorziene behandeling en bijhorende medicatie. Echter moet opgemerkt worden dat het attest geen informatie bevat over de omstandigheden waarin de letsels werden opgelopen (CGVS 2, p.3). Bijgevolg is een dergelijk attest niet in staat om uw versie van de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen, duidelijk te staven en te worden weerhouden als een bewijs voor een cruciaal element in uw asielrelaas. U legt ten slotte uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote aantoont, hetgeen hier niet ter discussie staat. Er moet dan ook worden besloten dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 78 643 van 30 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot H.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de formele alsook de materiële “motiveeringsplicht in bestuurshandelingen”. Verzoeker laat gelden dat ofschoon de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust en de asielzoeker moet kunnen aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en een poging dient te ondernemen om zijn relaas te staven, verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, “zoals in het geval van verzoeker”. Verder merkt hij op dat de verklaringen die hij aflegde niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat zijn relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden bevat op het niveau van de relevante bijzonderheden. Verzoeker oppert dat de bedreigingen waarvan hij in Armenië het slachtoffer was tot zijn dood konden leiden. Aldus blijkt overduidelijk, zo vervolgt verzoeker, dat hij zowel in het verleden als nu in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort. Verzoeker voegt eraan toe dat hij dit meermaals probeerde, doch zonder succes. Hij merkt ook op dat hij geprobeerd heeft om de problemen te vermijden door zich elders te vestigen. Verder stelt verzoeker dat het geweld en de bedreigingen de redenen zijn waarom hij in België bescherming zoekt, dat hij zijn asielaanvraag iets later heeft ingediend omdat hij bij zijn aankomst in België ernstig ziek was en geen adequate medische behandeling kon bekomen en dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in Armenië beneden alle peil is. Voorts oppert verzoeker dat “de motivering van de bestreden beslissing deels onjuist en deels niet afdoende is, omdat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om de verzoekende partij toe te laten na te gaan waarom men precies die beslissing nam en hem in de mogelijkheid te stellen zich hiertegen te verdedigen, omdat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met het gegeven dat verzoeker pas in België is een dat het echtpaar echtelijk moeilijkheden heeft”. Verzoeker poneert dat het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, “zoals in het geval van verzoeker”. Verder merkt hij op dat het niet formeel vereist is dat de dader van de vervolging een staatsorgaan is of een nationale overheid en dat het ook kan gaan om vreemde overheden of om particulieren. Verzoeker oppert dat “de mogelijkheid en vooral de wil van de statelijke overheden van Armenië om aan de verzoeker bescherming te bieden, afwezig is”. Volgens verzoeker is J. Abrahamyan, broer van H. Abrahamyan, de voorzitter van het Armeense parlement, gekend als een heel machtig man. De wil van de Armeense autoriteiten om hem tegen zo een machtig man te beschermen is dan ook afwezig, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal verkeerdelijk tot de conclusie kwam dat hij

inconsistente verklaringen aflegde aangaande de dreig telefoons die hij van J. Abrahamyan kreeg. Hij stelt zoveel dreig telefoons te hebben gekregen namens J. Abrahamyan dat hij onmogelijk (nog) kan zeggen van wie en op welke datum hij ze ontving. Men kan moeilijk daaruit besluiten, aldus verzoeker, dat zijn verklaringen inconsistent zijn. Verzoeker merkt ook op dat men rekening dient te houden met de omstandigheden waarin zijn gehoor plaatsvond. Verder poneert hij nooit aan de commissaris-generaal te hebben verklaard dat hij zeker was van wie de dreig telefoons kwamen en wat de frequentie hiervan was. Verzoeker meent dat er op dit punt dan ook geen sprake is van inconsistenties of tegenstrijdigheden en acht de motivering van de administratieve overheid op dit punt dan ook onvoldoende. Het feit dat hij zich eens verspreekt, kan volgens hem niet beschouwd worden als een inconsistentie. Verder stelt hij dat, als men rekening houdt met het feit dat hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal gebruik maakte van een tolk, men niet meer kan spreken van tegenstrijdigheden of inconsistenties. Die "inconsistent" verklaringen zijn volgens verzoeker dan ook te begrijpen. Immers, "dat bij een gehoor dat plaatsvindt met een tolk die de Armeense taal machtig is, kan toch degelijk misverstand teweeg brengen", aldus verzoeker. Verzoeker is van mening dat de motivering van de administratie op dit punt geen rekening houdt met alle elementen van de zaak. Verder merkt hij op, verwijzend naar de UNHCR proceduregids, dat met de term "vluchteling" in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag bedoeld wordt die "met rede vreest vervolgt te worden", dat het element vrees, wat op zich al een subjectief element is, en een geestesgesteldheid verder worden uitgewerkt in de woorden "met rede", dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden en dat de woorden "met rede vrees" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij aan de twee gestelde eisen voldoet. Voorts betoogt hij dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven betreffende het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in zijn hoofd. Deze elementen laten, aldus verzoeker, niet toe te besluiten dat er in zijn hoofd geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker besluit dat de motivering van de administratie geen rekening houdt met alle elementen van de zaak, "de administratieve overheid" helemaal geen rekening hield met de sociale context waarin hij leefde in Armenië en haar motivering dan ook "onvoldoend" is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De door verzoeker aangehaalde feiten -de talrijke verbale en fysieke (doods)bedreigingen die J. Abrahamyan, broer van de voorzitter van het Armeense parlement H. Abrahamyan en tevens berucht zakenman, en diens handlangers vanaf mei/juni 2010 herhaaldelijk aan het adres van zijn hele gezin zouden hebben geuit en de slagen en verwondingen die zij hem op 10 juli 2010 zouden hebben toegebracht omdat hij manifest zou hebben geweigerd zijn medewerking te verlenen aan hun illegale praktijken, meer bepaald het witwassen van zwartgeld (stuk 16, Vragenlijst DVZ 24/12/2010, p. 2)-kunnen in beginsel niet worden gelijkgesteld met vervolging. Deze feiten hebben immers een gemeenschappelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Uit wat hierna volgt, zal

blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.4. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst niet de minste poging heeft ondernomen om voor zijn vervolgingsproblemen hulp te zoeken bij zijn nationale autoriteiten. Toen hem tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of hij voor de aanval van 10 juli 2010 klacht had ingediend, antwoordde verzoeker het volgende: "Neen. J. heeft overal zijn mannetjes. Als ik iets zou lekken over wat er gebeurd was, dan zou ik er rap geweest zijn met een kogel. Die klacht zou niets opleveren" (stuk 11, gehoorverslag CGVS 09/02/2011, p. 14). Gevraagd waarom hij dacht dat de politie niets zou doen, gaf verzoeker als antwoord: "Ik had geen enkel bewijs, hé" (Ibid., p. 14). Wanneer de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat hij toch in het bezit was van een medisch getuigschrift dat zijn kwetsuren vermeldt, stelde verzoeker: "Tja, dat kan ik niet negeren, maar je moet dan nog een juridische instantie dan nog overtuigen hé. Ik was niet zeker dat het resultaat zou hebben" (Ibid., p. 14). Wanneer verzoeker niet veel later tijdens het gehoor de vraag werd gesteld of hij thans iets vreest van de Armeense autoriteiten, was zijn antwoord: "Ik wil niet slecht praten over iets of iemand, ik weet het niet" (Ibid., p. 15). De commissaris-generaal herhaalde meteen daarna de vraag of hij iets vanwege de Armeense autoriteiten vreest, waarop verzoeker als volgt antwoordde: "Tja, Hovik is zijn broer en machtig persoon" (Ibid., p. 15). Wanneer de commissaris-generaal de vraag vervolgens anders formuleerde en deze als volgt luidde: "zou u bij terugkeer kunnen opgepakt worden door politie?", verklaarde verzoeker, zo blijkt uit het gehoorverslag, na enige tijd, nadat de vraag verder was verduidelijkt en er bij hem op werd aangedrongen om te antwoorden, het volgende: "JA. Maar ik ben geen misdadiger" (Ibid., p. 15). Gevraagd waarvoor hij dan zou opgepakt worden door de politie, stelde verzoeker: "Dat kan ik niet zeggen" (Ibid., p. 15). Wanneer de commissaris-generaal verzoeker er vervolgens op wees dat hij zich niettemin in augustus of september 2010 tot die autoriteiten had gewend voor een nieuw paspoort, repliceerde hij: "Ik heb gewoon mijn oude paspoort ingewisseld, ik zie het probleem niet" (Ibid., p. 15). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal kreeg verzoeker (opnieuw) de vraag voorgeschoteld of hij vervolging vreest door de Armeense autoriteiten, waarop hij als volgt antwoordde: "Overheid is een ruim begrip. J. zit ook in de autoriteiten, hé. Mijn probleem gaat over één individu binnen de autoriteiten" (stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 5). De commissaris-generaal vroeg hem vervolgens of hij, afgezien van J., nog met anderen problemen had gehad, waarop verzoeker het volgende verklaarde: Ik werd geslagen in zijn opdracht. Om op uw vraag te antwoorden: neen. Alles wat ik vertel, kunt u precies nagaan en u zult merken dat ik helemaal niets verberg. U kunt mijn naam navragen in de hele republiek" (Ibid., p. 5). Verzoeker gaf verder aan, toen hem werd gevraagd of hij in Armenië een bekend figuur was, dat hij in Armenië wel eens op de provinciale televisie verscheen en er ook wel krantenartikels over hem verschenen (Ibid., p. 5). Voorts verklaarde hij aan de commissaris-generaal dat J. op alle niveau's connecties had bij de autoriteiten, "Zelfs bij de president! Bij het parket! Bij ministers!" (Ibid., p. 9). Op de vraag of J. ooit problemen zou hebben gehad met de autoriteiten in verband met zijn professionele activiteiten, diende hij, zo blijkt uit het verslag van zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, het antwoord schuldig te blijven (Ibid., p. 9). Verzoeker werd in fine van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal opnieuw gevraagd of hij voor zijn problemen ooit klacht heeft ingediend. Hij beantwoordde deze vraag als volgt: "Ik heb geen klacht neergelegd, want J. zit al zo lang overal tussen. Een zoon van de Abrahamyans werd aangesteld als chef van de provinciale politie Ararat" (Ibid., p. 11). Wanneer hem niet veel later werd gesuggereerd of hij niet had overwogen een poging te doen om via een van zijn contacten, bijvoorbeeld via de minister van Sport, zijn problemen aan te kaarten, antwoordde hij: "Minister zou niets kunnen doen. Alleen advocaat zou iets kunnen doen, maar ik werd bedreigd om geen bescherming te zoeken. Dan zou het slecht aflopen met mijn gezin" (Ibid., p. 12). Tijdens zijn derde en laatste gehoor op het Commissariaat-generaal benadrukte verzoeker nog eens extra het feit dat hij in Armenië een bekendheid was, door te poneren dat "Men kent mij overal in Armenie", (stuk 4, gehoorverslag CGVS 07/04/2011, p. 3). Toen de commissaris-generaal hem vroeg wat hij hiermee bedoelde, gaf verzoeker als uitleg: "Ivm mijn werkzaamheden voor de vzw, de wedstrijden, de bijeenkomsten in Armenië en bij vertegenwoordigers van EU. Men kende mij als organisator van wedstrijden enzo. Er is veel ivm mijn werk getoond in de verschillende media. De sport heeft mij bekendheid gegeven; door sport zijn er veel contacten" (Ibid., p. 3). Verzoeker lichtte toe dat hij door zijn werk contacten had in de bedrijfswereld en ook contact had met vertegenwoordigers van steden en gemeenten, alsook met de gouverneur (Ibid., p. 3).

2.5. De Raad stelt vast dat de uitleg in het verzoekschrift waarbij verzoeker stelt dat hij "in het verleden zowel als nu- in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke

hij behoort” en dat hij “dit meermaals probeerde, doch zonder succes” (Verzoekschrift, p. 3) volledig indruist tegen zijn eerdere verklaringen tijdens zijn verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal. Uit die verklaringen blijkt immers dat hij de Armeense autoriteiten op geen enkel ogenblik om bescherming heeft verzocht. Het is dan ook niet ernstig van verzoeker thans zonder enig bewijs te poneren dat hij meermaals vruchteloze pogingen heeft ondernomen. Nu uit zijn eerdere verklaringen duidelijk blijkt dat hij in Armenië nooit heeft geprobeerd om voor zijn vervolgingsproblemen in Armenië bescherming te bekomen, mist zijn stelling dat de Armeense autoriteiten hem niet kunnen en vooral niet willen helpen omdat J. Abrahamyan een heel machtig (zaken)man is die op alle niveau’s connecties zou hebben, elke feitelijke grondslag. Verzoeker brengt overigens evenmin een bewijs aan van de invloed van zijn belagers op de autoriteiten. Uit zijn verklaring bij de commissaris-generaal dat J. Abrahamyan en zijn handlangers ermee zouden gedreigd hebben zijn gezin iets aan te doen wanneer hij bescherming zou zoeken, blijkt overigens dat zijn belagers, ondanks hun beweerde connecties, wel degelijk vrees hebben voor de autoriteiten. Verzoeker, die blijkens zijn verklaringen ook zelf in Armenië over meerdere connecties met de autoriteiten zou beschikken en die er enig aanzien zou genieten, liet echter geheel na de lokaal aanwezige autoriteiten of zijn connecties van de illegale praktijken van zijn belagers op de hoogte te brengen en hen om bescherming te vragen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst de nodige bescherming ontbeert.

2.6. Het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Armeense autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen of willen bieden, wordt door de Raad op grond van het devolutief karakter van het beroep als determinerend motief beschouwd dat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op afdoende wijze kan schragen. Er is bijgevolg geen reden om verder onderzoek te doen naar de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker of naar de bewijswaarde van de door hem neergelegde stukken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN